

בסיועה דשמיא

קונטרס
כ"ט

מופץ
ברכות
שנתקים
לזכור
הרבנים
לקראת
ר"ח
בשומר
תשפ"ו

ט לא תשכח מפי זרעו

מאמר

רבי שמעון לכל

מלוקטים מתוך ספר

הזהר הקדוש עם הפירוש
העפליא מתוך מדבש

בעזרת השם יתברך

רקט מאמרי
רבי שמעון
לכל

מלוקטים מספר

הזוהר הקדוש

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי זי"ע

עם הפירוש הנפלא

מתוך מדבש

מאת הגה"ק המקובל רבי דניאל פריש זצוקל"ה

יו"ל בעשרות אלפי עותקים לקראת ל"ג בעומר תשפ"ו

רשב"י מזבד גופן של ישראל לעולם

פתיחת השורות הבאות בכותרת הנוכחית באה להביע את רחשי ההתעוררות הרבתית למראה עיני הדברים המופלגים שנאמרו מפה קדוש חד מגדולי צדיקי קמאי ה"ה הס"ק **מוהר"א מקארלין** זי"ע שנחקקו בספרו הק' **בית אהרן** בתורת ל"ג בעומר (דף קו ע"ג) בלש"ק שם: הצדיקים במעשיהם מזכין את ישראל ורשב"י **מזבד גופן של ישראל לעולם**, ואיתא בגמ' על רשב"י ובנו שהעלו גופן חלודה – בהיותם טמונים במערה – היינו שנזדכך גופם כל כך עד שהעלו כל הטמנויות – פ' כל מעשיהם הגדולים שהטמינום לעוה"ב עד – שנתראה ההזדככות שלהם בלי שום מסך מבדיל, ודוד היה גם כן בחינתם, כי דוד מלך ישראל חי וקיים הוא בחינת תורה שבעל פה כמ"ש בפתח אליהו מלכות פה.

והנה צריך לדעת ולהבין קצת מעומק דברי קודש אלו, והוא ע"פ דאיתא בגמ' (יבמות צז. ועוד) אמר רבי יוחנן משום **רבי שמעון בן יוחאי** כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובכות בקבר כו' ופירוש רש"י – שדוד המלך ע"ה ביקש מהשי"ת – שיהיו שפתי נעות בקבר כאילו אני חי, והיינו כמו דבר שמרתיח ומבצבץ, והיתרון בדבר זה העלה **המהרש"א** שם בלש"ק: כי הדיבור הוא כח הנשמה על ידי כלי הגוף וכל דיבור משובח מוליד כח רוחני משובח, ובאומרו – הלומד – בשם אומרו, אותו כח רוחני שנולד הוא מעורר את מולידיו עולמית שהם הנשמה בעולם הבא וכלי הדיבור שהם השפתיים בעולם הזה, הרי מפורש יוצא מדבריו שהלומד דבר שמועה בשם התנ"א שאמרו, הנה הוא ממשיך בזה חיותו של בעל המאמר לעולם הזה כבחיים חיותו, וק"ו בן בנו של ק"ו שדבר זה **רבי שמעון בן יוחאי** עצמו אמרו וחידש זאת מדרשת הכתוב הנאמר בבקשת **דוד המלך** ע"ה אגורה באהלך עולמים כמ"ש בגמ' שם, וכן **במדרש תנחומא** (פ' תשא ס"ג) מובא מאמר זה ג"כ בשם **רשב"י** שהלומד תורה לרבים אע"פ שכבר נסתלק מהעולם הזה אין תלמידיו מניחין אותו לישן בקבר כאשר לומדים את שמועותיו, שנאמר דובב שפתי ישינים.

ובביאור יתיר מובא הענין בספר ישמח לב להרה"ק **המאור עינים** זי"ע **ממשערנאביל** (בריש ליקוטי מס' שבת) בהאי לישנא: אותן הצדיקים הגדולים שהיו בעלי רוח הקודש כגון **רשב"י** וחביריו הן במדרגה שלמעלה מן הזמן כי רוח הקודש הוא דבר ומדרגה שאינו בזמן, ולהלן שם הביא בשם אור שבעת הימים מרן **הבעש"ט** הק' זי"ע, שהאדם הלומד את התורה לשם הבוהר ב"ה

ומתנהג על פי זה, חשיב עבודה מעולה, ומכל דבר יכול לעבוד את ה' ולהכיר
נפלאותיו ב"ה, **ושכל העליון ישיג מתוכו**.

אחר הדברים האלה נראה בעליל בעין השכל שאכן על ידי לימוד שמועותיו הק'
של אדונינו התנ"א **רשב"י** זי"ע, הלא ממשיכים בכך את כחו וחיותו בעולם,
ועל ידי זה פשוט הוא שהלומד שמועותיו הק' וביחוד בספר הזהר מזכך בזה לא
רק את נשמתו רוחו ונפשו כמובא רבות בספרי גדולי ומאורי הדורות זי"ע וידועים
הם לכל, אלא שבזה **אף מזככים את הגוף** מחומרו הגס והעב ומתעלה ומתגדל
במעלות הק' עד אין שיעור.

וביתר שאת הדברים אמורים בעת ההילולא של בעל השמועה, וכלשון רבן של
ישראל רש"י הק' במס' יבמות (קכב.) ובתשובת הגאונים מצאתי – פי' על
מאמר הגמ' שם – כל הנך רגלי דאמוראי, היינו יום שמת בו אדם גדול קובעים
אותו לכבודו ומדי שנה בשנה כשמוגיע אותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל
סביבו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם.

ובודאי כשמדובר על אדונינו **הרשב"י** זי"ע כמובא בספר הק' **בני ישישכר** (מאמר
ל"ג בעומר) שר"ש נקרא בזהר הק' **בוצינא קדישא** – המאור הקדוש –
כי על ידו נתגלה האור כי טוב הגנוז בתורה, וכהמשך דברי **הבית אהרן** שם
על מאמר הכתוב בתהלים, **מבשר"י** אחזה אלו"ה, שהם ראשי תיבות **מתורת רבי**
שמעון בן יוחאי, – נתעלה במעלות הקודש בהשגה אלקית רוממה לרומם את כל
חלקי הנפש והגוף באהבה ויראה טהורה וְזָקָה לעשות נחת רוח לשמו יתברך, על
ידי **לימוד תורתו הק' בנגלה ובנסתר עד כמה שיד שכלו של כל אדם מוגעת**,
וכמו שהבאנו לעיל מהבית אהרן על דוד המלך שהיה בבחינת תורה שבעל פה
כידוע ליודעי ח"ן, ועל זה התפלל להשי"ת שידור באהלי תורה בעולם הזה לעולמים
על ידי הלומידים בתורה שבעל פה, והוא היה בבחינת הרשב"י ור"א בנו בזיכון
הגוף כנזכר שם, וממילא על ידי הלימוד בתורתם נזכה לזה בעוה"שית.

וזת שייך לכל בר ישראל ממש וכסיום דברי קדשו של **הבית אהרן** שם בהמימרא
הידועה ומפורסמת לכל בשמו: כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיוזק
רבני שמעון בן יוחאי, **כשם שהשי"ת הוא ה' לכל כך רשב"י הוא רשב"י**
לכל אפילו לפחותים, ובזכות זה נזכה לגאולתנו ופדות נפשינו בישועת ישראל
ובגאולתן השלימה בקרוב ובמהרה דידן אנס"ו

מכון מתוק מדבש

פרוס ל"ג בעומר תשפ"ו

רשב"י מאיר לכל ואורו אינו סר ממנו

פתח רבי יהודה ואמר, (סס ל ט) כי הוא חייך וארךך ימך, מאן דזכי באורייתא ולא אתפרש מינה, זכי לתרין חייך, חד בעלמא דין וחד בעלמא דאתי, דכתיב חייך, תרי, וכל מאן דיתפרש מינה כמאן דמתפרש מן חיי, ומאן דמתפרש מרבי שמעון כאילו מתפרש מכלל, ומה בהאי קרא דאיהו פתח פתחא לא יכילנא למיעאל בה, פתגמי אורייתא דסתימין על אחת כמה וכמה.

מתוק מדבש

מאמר "רשב"י מאיר לכל ואורו אינו סר ממנו" בו יבואר שהארת נשמת הרשב"י האירה בחכמי דורו וכשעמדו לפניו היה לבם נובע בחכמה, עד שאמרו שמי שנפרד מרשב"י נחשב לו כאילו נפרד מהקב"ה ח"ו, ואור תורתו וחכמתו נמצאים תמיד בקיומם ובשלימותם.
(מקור המאמר צוהר פרשת יצחק ע"פ ע"ב, וצנזאוריטו כרך 1 עמ' רכח-רכט)

פתח רבי יהודה בשבחו של רבי שמעון ואמר, מה שכתוב כי הוא חייך וארךך ימך פרושו מאן דזכי באורייתא ולא אתפרש מינה מי שזכה ללמוד תורה ולא נפרד ממנה כל ימיו, זכי לתרין חייך חד בעלמא דין וחד בעלמא דאתי זוכה לשני מיני חיים אחד בעולם הזה ואחד בעולם הבא, דכתיב חייך לשון רבים המורה תרי על שני חיים, וכל מאן דיתפרש מינה וכל מי שנפרד מן התורה, כמאן דמתפרש מן חיי כמי שנפרד מן החיים, וכן ומאן דמתפרש מרבי

שמעון כאילו מתפרש מכלל מי שנפרד מרבי שמעון שהיה דבוק כל היום בהקדוש ברוך הוא, נחשב לו כאילו נפרד מהקדוש ברוך הוא, והראיה כי ומה בהאי קרא דאיהו פתח פתחא לא יכילנא למיעאל בה מה בפסוק זה שכתב פתח בו רבי שמעון פתח ופרש ראשו עם כל זה אין אנו יכולים לכנס בו לפרש את סופו, פתגמי אורייתא דסתימין על אחת כמה וכמה שאר דברי תורה הסתומים על אחת כמה וכמה שאין אנחנו יכולים לכנס בהם מדעתנו.

ווי לְדָרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יִסְתַּלֵּק מִנִּיה, דְּכַד אָנֹן קְיַיִמִין קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, מְבוּעִין דְּלָבָא פְתִיחִין לְכָל עֵיכָר וְכָלֹא מִתְגַּלְיָא, וְכַד אֲתַפְרָשְׁנָא מִנִּיה לֹא יִדְעָנָא מִיָּדִי וְכָל מְבוּעִין סְתִימִין.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, הֵיִינוּ דְכָתִיב (נמדבר יא כה) וַיֵּאצֶּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו, וַיִּתֵּן עַל שְׂבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים, כְּבוֹצִינָא דָא דְנִהְרִין מִנִּיה כַּמָּה בּוֹצִינִין, וְהוּא בְקִיּוּמִיה שְׂכִיחַ, כֶּף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְאִרִי דְבוֹצִינִין, הוּא נִהִיר לְכָלֹא וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מִנִּיה וְאִשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיה.

מתוק מדבש

נִפְרָדִים מִמֶּנּוּ אֵין אָנוּ יוֹדְעִים כְּלוֹם וְכָל מַעֲיִנֹת הַחֲכָמָה סְתוּמִים.
אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה הוֹסִיף עַל דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, הֵיִינוּ דְכָתִיב זֶהוּ מִה שְׁכָתוֹב וַיֵּאצֶּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו, וַיִּתֵּן עַל שְׂבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים, וְלִשׁוֹן אֶצֶל הוּא כְּבוֹצִינָא דָא דְנִהְרִין מִנִּיה כַּמָּה בּוֹצִינִין וְהוּא בְקִיּוּמִיה שְׂכִיחַ כְּנֶר הַזֶּה שְׁמַדְלִיקִים מִמֶּנּוּ כַּמָּה גֵּרוּת וְהוּא עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ וְלֹא חָסַר אוֹרוֹ, כֶּף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְאִרִי דְבוֹצִינִין כֶּף רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא בַּעַל הַגֵּרוּת, כִּי הִיא צְנוּר לְהַשְׁפִּיעַ חֲכָמָה עָלֶיהָ שְׁנִתְגַּלְתָּה עַל יָדוֹ, הוּא נִהִיר לְכָלֹא וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מִנִּיה וְאִשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיה הוּא מְאִיר לְכָל הַחֲכָמִים וְאוֹר הַתּוֹרָה וְחֻמְתָּהּ אֵינֶם חֲסִרִים מִמֶּנּוּ אֶלֹא נִמְצְאִים בְּקִיּוּמָם וְשְׁלֵמוּתָם.

ווי לְדָרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יִסְתַּלֵּק מִנִּיה אוֹי לְדוֹר הֵהוּא שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן יִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ, דְּכַד אָנֹן קְיַיִמִין קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן כִּי כְּאֲשֶׁר אָנֹחֵנוּ עוֹמְדִים לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, מְבוּעִין דְּלָבָא פְתִיחִין לְכָל עֵיכָר וְכָלֹא מִתְגַּלְיָא מְקוּרוֹת הַחֲכָמָה שְׂכִיב פְּתוּחִים לְכָל צֶד וְהַכֵּל נִגְלָה לָנוּ, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא בְדוּר הֵהוּא צְנוּר וּמְבוּעַ לַחֲכָמָה הַעֲלִינָה שְׁתַּגַּלְתָּה הַחֲכָמָה עַל יָדוֹ, וְהִתָּה נִשְׁמָתוֹ צְנוּר לַחֲכָמֵי הַדוּר וּבִהְיוּתָם עוֹמְדִים לְפָנָיו הִיא לָכֵם נּוֹבֵעַ חֲכָמָה מִצֵּד הָאֶרֶת נִשְׁמָתוֹ שְׁהִיתָה מְאִירָה בָּהֶם, וּכְשֶׁהֵיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הָיוּ הַנְּשָׁמוֹת מְאִירוֹת זֹו כּוֹז, וְעַל יָדֵי הָאֲרָתָם הָיוּ מְשִׁיגִים אוֹר הַתּוֹרָה, וְכַד אֲתַפְרָשְׁנָא מִנִּיה לֹא יִדְעָנָא מִיָּדִי וְכָל מְבוּעִין סְתִימִין אֶבֶל כְּאֲשֶׁר אָנוּ

אֲזָלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבְיָהּ, כַּד מָטוּ גַבְיָהּ אֲשַׁכְּחוּהוּ דְּהָוָה יְתִיב
וְלַעֲנִי בְּאוֹרֵייתָא, וְהָוָה אָמַר (מסליס קג ח) תְּפִלָּה לְעַנִּי כִי
יַעֲטֹף וְלַפְנֵי יְהו"ה יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ, כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא.

**מִיּוֹם הַבְּרִיאָה הָיָה מְזֻמָּן לְפָנֵי הַשֵּׁי"ת לְהוֹרִיד
בְּעוֹלָם אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן**

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, מִן יוֹמָא דְּבִרְאָ קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלֵמָא,
הָוָה אֲזַדְמָן קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח עֲמִיהּ, וְקֳדָשָׁא
בְּרִיף הוּא קָרִי לֵיהּ בְּשִׁמְיָהּ, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה לְעִילָא וְתַתָּא, עֲלִיהּ

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

אֲזָלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבְיָהּ הִלְכוּ עַד שְׁהֲגִיעוּ אֵלָיו, כַּד מָטוּ גַבְיָהּ
אֲשַׁכְּחוּהוּ דְּהָוָה יְתִיב וְלַעֲנִי בְּאוֹרֵייתָא כְּשֶׁהֲגִיעוּ אֲצִלוּ מִצָּאוֹ אוֹתוֹ
שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה, וְהָוָה אָמַר
וְהָיָה מִפְּרֹשׁ מַה שֶּׁכְּתוּב תְּפִלָּה לְעַנִּי
כִּי יַעֲטֹף וְלַפְנֵי ה' יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ
שְׁפֹרוּשׁוּ כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא
כָּל תְּפִלָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא תְּפִלָּה
וּמִקְבֵּלֶת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא אֵלָא
שֶׁצָּרִיף סִיעָה וְעוֹר שֶׁל הַמַּלְאָכִים שֶׁיַּעֲלוּ
אוֹתָהּ עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד.

מֵאֲמַר "מִיּוֹם הַבְּרִיאָה הָיָה מְזֻמָּן לְפָנֵי הַשֵּׁי"ת לְהוֹרִיד בְּעוֹלָם

אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן" יתגלה בו גודל ערך רשבי" בעיני הקב"ה שהיה נמצא
עמו תמיד וקראו בשמו, ועוד מעת הבריאה היה מוכן לפניו יתברך
להוריד את רבי שמעון בעולם הזה לטובת ישראל.

(מקור המאמר זוהר פרשת אחרי דף סא ע"ב, וצנזאוריט כרך יא עמ' עא)

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי מִן יוֹמָא
דְּבִרְאָ קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא
עֲלֵמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן מִיּוֹם שֶׁבִּרְאָה הַקְּדוֹשׁ
בְּרִיף הוּא אֶת הָעוֹלָם, הָוָה אֲזַדְמָן
קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְאֲשַׁתְּכַח
עֲמִיהּ מִיבָן הָיָה מִיבָן וּמְזֻמָּן לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרִיף הוּא לְרִדָּת לְזֹה הָעוֹלָם, וְהָיָה
נִמְצָא עִמּוֹ, וְקֳדָשָׁא בְּרִיף הוּא קָרִי
לֵיהּ בְּשִׁמְיָהּ וְהַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא קָרָא
אוֹתוֹ בְּשִׁמּוֹ, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה לְעִילָא

כתיב (משלי כג כה) ישמח אביך ואמך, אביך דא קדשא בריך הוא, ואמך דא כנסת ישראל.

רבי שמעון מגין עד סוף כל הדורות

אמר לון, רבנן דכל דרא, הויתו בזמניכון, כל שכן בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה, אל תתנו דמי לקדשא בריך הוא באורייתא, עד יערה עלינו רוח קדשא (לגבי שכניתייהו), דהא לא אית רשו לאשתמשא במטטרו"ן שר הפנים אלא לך, דאתוון דיליה רמזין בשמך.

מתוק מדבש

ותתא אשרי חלקו למעלה ולמטה, הוא היינו [בחינת] התפארת, ואמך עליה כתיב עליו נאמר ישמח אביך דא כנסת ישראל היינו המלכות ואמך, אביך דא קדשא בריך

מאמר "רבי שמעון מגין עד סוף כל הדורות" בו נמצא מפורש

יוצא מפי נשמת משה רבינו ע"ה על המאור הקדוש רבי שמעון שזכות תורתו מאירה בכל הדורות שיהיו אחריו ובוודאי שמגין עד סוף כל הדורות. (מקור המאמר צהר פרשת פנחס דף רע"ז ע"א, וצנזאוריו כן יד עמ' 5)

אמר לון הרעיא מהימנא, רבנן דכל דרא אתם הרבנים והצדיקים של כל הדור, (ס"ג קמ"ק) הויתון בזמניכון שאתם הייתם בזמניכם הצדיקים, כלומר שזכותם היתה מקימת את הדור, כל שכן בוצינא קדישא המאור הקדוש שהוא רבי שמעון, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה שזכות תורתו מאירה בכל הדורות שיהיו אחריו, ודאי שמגין עד סוף כל הדורות, אל תתנו דמי לקדשא בריך הוא, באורייתא אל תתנו דמי להקדוש ברוך הוא, על ידי קול התורה, עד יערה עלינו רוח קדשא עד שישפך עלינו רוח קדוש מפורם.

רבי שמעון הוא העמוד החזק שכל העולם סמוך עליו

ואם לבנו ייעדנה כמשפט הכנות יעשה לה, אמר ההוא סבא,
חברייא בד תהכון לגבי ההוא טינרא דעלמא סמיך עליה,
אמרו ליה, דידבר יומא דתלגא, דאזדרעו פולין לחמשין ותריין
גונין, והדר אקרינן האי קרא.

מתוק מדבש

מאמר "רבי שמעון הוא העמוד החזק שכל העולם סמוך עליו"
בו הראה הסבא דמשפטים את רוב ערכו של ר"ש באמרו להחברייא
קדישא שרבי שמעון בן יוחאי הוא הצדיק יסוד העולם שסובל את כל
העולם בזכותו.

(מקור המאמר מהר פרשת משפטים דף לו ע"ב, וצילוינו כרך ו עמ' שסו)

ואם לבנו ייעדנה כמשפט הכנות
יעשה לה, אמר ההוא סבא,
חברייא חברים שהם רבי חייא ורבי
יוסי, בד תהכון לגבי ההוא טינרא
כשתלכו אל אותו סלע החזק שהוא רבי
שמעון בן יוחאי, דעלמא סמיך עליה
שכל העולם סמוך עליו, רצונו לומר
שהוא הצדיק יסוד עולם שסובל את כל
העולם בזכותו (מנאלי ממשנת סבא דף מה
עמוד ט), אמרו ליה בשמי דידבר יומא
דתלגא שיזכר את היום ההוא שיכרד בו
שלג, דאזדרעו אז פולין לחמשין ותריין
גונין שנוצרו אז פולין לחמשים ושנים
גונין, הגה פולין הוא לשון פלפול, ורצונו
לומר שפלפלנו מתי נקרא האדם ב"ן
להשכינה ולהקדוש ברוך הוא כמבאר
להלן, והדר אקרינן האי קרא ואחר
כך למד אותנו פירוש מקרא זה של ואם
לבנו ייעדנה, וכל זה תאמרו לו כדי
שיזכר מה שפרש אז על פסוק זה.

כל בני העולם צריכים לקבל פני ר"ש

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק, אמר ליה, מאן אתי מאריה דנהורא, גבר דאתדבק בנורא דאכלא כל יומא, הא נהורא עמיה שרי. אמר ליה, תנינן, דחייבא עליה דבר נש לקבלא אפי שכינתא בכל ריש ירחי ושבתי, ומאן איהו, רביה, כל שכן בוצינא עלאה קדישא, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי, אמר רבי יצחק, אהדרנא עמך

מתוק מדבש

מאמר "כל בני העולם צריכים לקבל פני ר"ש" מובא בו דבר התבטאותו של רבי אבא תלמידו של ר"ש מראשי החברייא, שקבלת פני השכינה הוא ר"ש שכולם צריכים לקבל פניו להיותו רבן של ישראל. (מקור המאמר צמר פרשם ואממן דף רסה ע"ב, וצילווינו ככך טו עמ' עט)

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון רבי אבא היה בא וחזר מלראות את רבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק פגש בו רבי יצחק, אמר ליה שאל ממנו, מאן אתי מאריה דנהורא מאיפה בא בעל האורה, ופרש דבריו ואמר גבר דאתדבק בנורא דאכלא כל יומא איש שנתדבק באש אוכלת של השכינה בכל יום, הא נהורא עמיה שרי הרי אור התורה שורה עמו, אמר ליה רבי אבא לרבי יצחק, תנינן, דחייבא עליה דבר נש לקבלא אפי שכינתא בכל ריש ירחי ושבתי למדנו שיש חיוב על האדם לקבל פני השכינה בכל ראש חדש ושבתי, ומאן איהו ומי הוא פני השכינה, רביה זה הוא רבו, כל שכן בוצינא עלאה קדישא וכל שכן המאור העליון הקדוש שהוא רבי שמעון, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי שכל בני העולם צריכים לקבל פניו, כי הוא רבן של כל ישראל, וממנו אני בא, אמר רבי יצחק לרבי אבא, אהדרנא עמך ואקבל אנפוי שכינתא אחזר מדרכי ואלף עמך למקום שאתה הולך ואקבל פני השכינה,

ואקבל אנפי שכינתא, ואטעם מאינון מלין עלאין דאטעמא קמיה.

רבי שמעון עזר בתפלתו על אריכת הגלות

רבי שמעון ארים ידוי בצלו לקדשא בריך הוא וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתבו קמיה, עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשך,

מתוק מדבש

ואטעם מאינון מלין עלאין שמעון, וכן עשה רבי יצחק שהלך יחד דאטעמא קמיה ואטעם מאותם עם רבי אבא, ומיד בדרך התחיל רבי דברים העליונים ששעמם לפניו, רצונו לומר שאשמע החדושים שלמדת מרבי שמעון.

מאמר "רבי שמעון עזר בתפלתו על אריכת הגלות" מובא בו דבר הרמז מן השמים להרשב"י והחברים שעליהם לעזר את מדת הרחמים על ישראל, ור"ש נשא כפיו בתפילה להקב"ה על אריכות הגלות, והדגיש שעתה הוא הזמן שהקב"ה כביכול זוכר את בניו בעניותם ודלותם בגלות, וגילה המעם של התעוררות הדינים ובכיותו של השי"ת על צרת בניו שכביכול מוריד שתי דמעות לים הגדול, ובכו גם ר"ש והחברים ובכך המתיקו הדינים מעל ישראל.

(מקור המאמר מזהר פרשת שמות דף ט ע"א, ונצלוניו כרך ה עמ' פז-פג)

רבי שמעון ארים ידוי בצלו לקדשא בריך הוא וצלי צלותיה רבי שמעון נשא כפיו בתפלה להקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו על אריכות הגלות, לבתר דצלי צלותיה אחר שסיים תפלתו, אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתבו קמיה באו אלו השני חברים וישבו לפניו, עד דהוו יתבי קמיה בעוד שהיו יושבים לפניו, חמו חד נהירו דיממא

ואשתקע חד צנורא (ס"א צנורא) דשלהובא דאשא גו ימא
דטבריה, ואזדעזע כל ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא דקדשא בריך הוא
אדכר לבנוי, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא, וכד
נחתין, פוגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא, ומשתקעי דא
בדא בימא, בכה רבי שמעון ובכו חבריאי.

מתוך מדבש

ודים באבלותם ודליותם וגליותם, ואחית
תרין דמעין לגו ימא רבא מוריד
שתי דמעות לתוף ים הגדול, הנה סוד
הדמעות הם התעוררות של שתי מדות
הדין שהם נצח והוד (או גבורה והוד,
או גבורה ומלכות), ולשון מוריד הוא
מלשון יורדי מרכבה, כלומר מעלה שתי
מדות הדין האלו אל הבינה והחכמה
הנקראות ים הגדול ששם מקורות
הרחמים, ושם נמתקות שתי מדות אלו
לפי שמשם שרשם, הנה בעליהן דרך
שרשם פוגעים בבחינה אחת מהבינה
המעוררת הדינים, וזה שאמר וכד
נחתין פוגעין בהאי צנורא
דשלהובא דאשא וכשירדות (לנו)
לומר עולם ומגדל לעיל) אל הבינה פוגעות
באותו קליפת השלהבת של אש, שהוא
סוד הדין המתפשט מהבינה, ומתקשרים
אלו באלו, ומשתקעי דא בדא בימא
ושניהם יחד יורדים ומשתקעים אל תוף

דאתחשף ראו אור אחד של היום
שנחשף, וכוזה רמזו להם מן השמים
שאור רחמי התפארת שהוא סוד מדת
היום נתעלם, ועוד ראו כי ואשתקע
חד צנורא דשלהובא דאשא גו
ימא דטבריה נשקע קליפת שלהבת
אש תוף ימה של טבריה שהוא הכנרת,
וכוזה רמזו להם על מתוך הדין, כדמפרש
ואזיל, ואזדעזע כל ההוא אתר
ונזדעזע ונחרד כל המקום ההוא.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא
הוא עדנא דקדשא בריך
הוא אדכר לבנוי ודאי עתה הוא
הזמן שהקדוש ברוך הוא זוכר ענייתם
ודליותם וגליותם של בני ישראל, והקדוש
ברוך הוא רוצה לרחם עליהם ואי אפשר
מפני שאינם ראויים לגאולה, לכן הדין
מתגבר עליהם, מה עושה הקדוש ברוך
הוא למתק הדין שלא ישלט עליהם

אמר רבי שמעון, הא אתערנא ברזי דאתוון דשמא קדישא, בסתרא דאתערותא דיליה לגבי בנוי.

כל העולמות מתיראים מרבי שמעון
יְתִיב רבי שמעון, ורבי אלעזר בריה קאים ומפרש מלי דרזי
דחכמתא, והוה אנפוי נהירין פשמשא, ומלין מתבדרין

מתוך מדבש

הים, היינו בתוכיות הבינה הנקשרת עם
החכמה ונמתקות שם, **בכה רבי**
שמעון וככו חבריאי בכה רבי
שמעון וככו החברים שהשתתפו בבכיתו
של הקדוש ברוך הוא.
אמר רבי שמעון, הא אתערנא
ברזי דאתוון דשמא קדישא
הנה כבר הערותי בסודות של האותיות
של שם הקדוש הוי"ה שהוא שם
הרחמים, שהוא **בסתרא דאתערותא**
דיליה לגבי בנוי בסתר התעוררות
של הקדוש ברוך הוא במדת הרחמים
אל בנוי, רצונו לומר כבר עסקנו לעזר
את מדת הרחמים על בני ישראל.

מאמר "כל העולמות מתיראים מרבי שמעון" בו תיארנו התנאים
את גדולת ר"ש לאחר שעסק עם בנו ר"א ברזי תורה ולא אכלו ולא שתו
שני ימים ושכחו מהבלי העולם מרוב תשוקה להשי"ת, ונאמר עליו צדיק
מושל יראת אלהים.

(מקור המאמר זוהר פרשת שמות דף טו ע"א, וצבאורינו כרך ה עמ' קמו-קמח)

יְתִיב רבי שמעון ישב רבי שמעון
ורבי אלעזר בריה קאים
ומפרש מלי דרזי דחכמתא ורבי
אלעזר בנו עמד והיה מפרש דברי
סודות החכמה, והוה אנפוי נהירין
כשמשא ופניו היו מאירות כהשמש,
ומלין מתבדרין וטאסין ברקיעא
ידבריו היו מתפזרים ופורחים ברקיע
דהיינו באותו הרקיע שנעשה מהם, כי
כך דרכם של רזי תורה כנזקך בפרשת

וּטְאָסִין בְּרִיקֵיעָא, יִתְבוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ, וְלֹא הָווּ יָדְעִין אִי הָהּ יִמְמָא אוֹ לִילְיָא, כַּד נִפְקוּ יָדְעוּ דִּהְווּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא טַעְמוּ מִיָּדִי.

קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, (שמות לד כח) וַיְהִי שֵׁם עִם יְהוָה אֲרֻבַּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וְגו', וּמָה אִי אָנָּן בְּשַׁעְתָּא חֲדָא כְּךָ, מַלְשָׁה דְקָרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ וַיְהִי שֵׁם עִם יְהוָה אֲרֻבַּעִים יוֹם וְגו', עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

כַּד אָתָּא רַבִּי חֲזִיא קַמִּיה דְרַבִּי, וְסָח לִיה עוֹבְדָא, תְּוָה רַבִּי,

מחוק מדבש

כָּל זֶה עָלְתָה בְּנוֹ רַצוֹן וּתְשׁוּקָה גְדוֹלָה לָהּ, עַד שֶׁלֹּא זָכְרָנוּ כָּל הַכְּלִי הָעוֹלָם וְאֶפְלוּ הָאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה לֹא נִחְשְׁבוּ אֲצִלָּנוּ לְכָלֹם, מַלְשָׁה דְקָרָא אֶסְהִיד בֵּיהּ מַלְשָׁה רַבָּנָה שֶׁהַכְּתוּב מַעֲדִי עָלָיו וַיְהִי שֵׁם עִם יְהוָה אֲרֻבַּעִים יוֹם וְגו' הָרִי שֶׁהָיָה מִמֶּשׁ עִם ה' בְּהָר וְגַם הָיָה שֵׁם אֲרֻבַּעִים יוֹם, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שֶׁהָיָה גְדוֹל עֲנִינוֹ וּמַעֲלָתוֹ לְמַעֲלָה.

כַּד אָתָּא רַבִּי חֲזִיא קַמִּיה דְרַבִּי כְּשֶׁבָא רַבִּי חֲזִיא לִפְנֵי רַבִּי, וְסָח לִיה עוֹבְדָא וְסִפֵּר לוֹ כָּל הַמַּעֲשֶׂה, (פֶּתַח הַרמ"ק שְׁעוֹת סוֹפְרִים וְשׁ כָּאֵן שֶׁהָרִי אַחֵר שֶׁנִּפְטָר רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה אָבִיו שֶׁל רַבִּי קָזָם כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ בְּמַסְכֵּת בְּבֹא מְצִיעָא (דף פד סוף עמוד ב), מִי שֵׁיט לֹא אֵב יִחִיָּה וְכו', אִם כֵּן הָאִיף הָיָה רַבִּי חֲזִיא

בְּרִיאשִׁית (דף ז עמוד ב), שֶׁחֲדוּשִׁים בְּרִזִּי תוֹרָה טָסִים וְעוֹלָם לְמַעֲלָה וְנַעֲשֶׂה מִהֶם רִקִּיעִים, יִתְבוּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ יִשְׁבוּ שְׁנֵי יָמִים שֶׁלֹּא אָכְלוּ וְלֹא שָׁתוּ, וְלֹא הָווּ יָדְעִין אִי הָהּ יִמְמָא אוֹ לִילְיָא וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים אִם הוּא יוֹם אוֹ לַיְלָה, כַּד נִפְקוּ יָדְעוּ דִּהְווּ תְרִין יוֹמִין דְּלֹא טַעְמוּ מִיָּדִי כְּשֶׁיִּצְאוּ נוֹדַע לָהֶם שֶׁהָיוּ שְׁנֵי יָמִים שֶׁלֹּא טַעְמוּ כְּלֹם.

קָרָא עַל דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן קָרָא עַל זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן מַה שֶּׁכְּתוּב בְּמַלְשָׁה וַיְהִי שֵׁם עִם יְהוָה אֲרֻבַּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וְגו', וּמָה אִי אָנָּן בְּשַׁעְתָּא חֲדָא כְּךָ וּמָה אִם אָנוּ בְּשַׁעְתָּא אַחַת כְּךָ, רַצוֹנוֹ לוֹמַר אָנוּ שֶׁיִּשְׁכְּנוּ רַק זְמַן קָצֵר שֶׁל שְׁנֵי יָמִים וְגַם לֹא הָיִינוּ עִם ה' מִמֶּשׁ כְּמַלְשָׁה, עִם

ואמר ליה רבי שמעון בן גמליאל אבוי, ברי רבי שמעון בן יוחאי אריא, ורבי אלעזר בריה אריא, ולאו רבי שמעון כשאר אריותא, עליה כתיב (עמוס ג ח) אריה שאג מי לא יירא וגו', ומה עלמין דלעילא מזדעזעין מיניה, אגן על אחת כמה וכמה, גברא דלא גזר תעניתא לעלמין על מה דשאל ובעי, אלא הוא גזר וקדשא בריך הוא מקיים, קדשא בריך הוא גזר ואיהו מבטל, והיינו דתנן, מאי דכתיב (ש"ב כג ג) מושל באדם, צדיק מושל יראת אלהי"ם, הקדוש ברוך הוא מושל באדם, ומי מושל בהקדוש ברוך הוא, צדיק, דאיהו גזר גזרה והצדיק מבטלה.

מתוק מדבש

דלא גזר תעניתא לעלמין על מה דשאל ובעי איש שלא גזר תענית מעולם על מה ששאל והתפלל, אלא הוא גזר וקדשא בריך הוא מקיים, קדשא בריך הוא גזר ואיהו מבטל וזכה לזה על ידי שישב שלש עשרה שנה במערה עם בנו רבי אלעזר ולמדו שם סתרי תורה, והיינו דתנן במסכת מועד קטן (דף טז עמוד ב), מאי דכתיב לי דבר צור ישראל, שהוא הקדוש ברוך הוא, שהוא מושל באדם, צדיק מושל יראת אלהי"ם שפרשו כי הקדוש ברוך הוא מושל באדם ועם שהקדוש ברוך הוא הוא מושל באדם, עם כל זה ומי מושל בהקדוש ברוך הוא צדיק דהיינו דאיהו גזר גזרה והצדיק מבטלה כי יש כח ביד הצדיק למשול ביראת אלהי"ם.

לפני רבי ועדין רבי תלמיד לפני החכמים יושב בקרקע כנוצר שם, אמן בפרוס זולצבאך הגרסא, בד אתא רבי חייא קמיה דרבן גמליאל, ולחלו גרס ואמר רבן גמליאל), תורה רבי תמה רבי ואמר ליה רבי שמעון בן גמליאל אבוי אמר לו אביו ברי, רבי שמעון בן יוחאי אריא ורבי אלעזר בריה אריא שניהם הם גבורים בתורה כאריות, ולאו רבי שמעון כשאר אריותא ואין רבי שמעון כשאר האריות רצונו לומר כשאר תלמידי חכמים, אלא עליה כתיב אריה שאג מי לא יירא וגו' שכל העולמות מתיראים ממנו, ומה עלמין דלעילא מזדעזעין מיניה ומה העולמות העליונים נחרדים מלפניו, אגן על אחת כמה וכמה שיש לנו לירא ממנו, כי רבי שמעון הוא גברא

רבי אבא: נתקשרתי תמיד ברשב"י

הוינא אחיד בידיה (נ"א ביה) ונשיק בידוי, אנא בהאי עדונא אתערנא, בכי וחייד, והו' תלתא יומין דלא אכילנא מידי, חד מחדוותא, וחד דלא זכינא למחמי ליה זמנא אחרא, ועם כל דא ביה אתקשרנא תדירא, דהא פד נהירא לי שמעתתא, חמינא דיוקניה דאתער קמאי. זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתוך מדבש

מאמר "רבי אבא: נתקשרתי תמיד ברשב"י" בו גילה רבי אבא על עוצם התקשרותו ברשב"י בתמידות ובכח זה הוא מתעורר בו ורואה צורתו הק' לפניו, דבר שמביא לו הארה בהבנת סודות התורה וההלכה הצרופה. (מקור המאמר זוהר פרשת משפטים דף קנב ע"ב נסלחי אידרא דמשכנא, ונציאוריו כרך 1 עמ' פרשת-תרעט)

הוינא אחיד בידיה ונשיק בידוי
הייתי אוחד בידו של רבי שמעון
ונושק את ידי, אנא בהאי עדונא
אתערנא ואני בתענוג זה נתעוררתי
משנתי, בכי וחייד ובכיתי מחמת צער
וצחקתי מחמת שמחה כדמפרש טעמו
להלן, והו' תלתא יומין דלא
אכילנא מידי ועברו שלשה ימים שלא
אכלתי כלום, חד מחדוותא טעם אחד
מחמת השמחה שהיה לי שראיתי את
רבי שמעון ולמדתי ממנו אלו הסודות,
וחד דלא זכינא למחמי ליה זמנא
אחרא וטעם אחד מחמת צער שלא

זכיתי לראותו פעם אחת, ועם כל
דא ביה אתקשרנא תדירא ועם כל
זה בו נתקשרתי תמיד, ועל ידי שהוא
מתעורר בי אני מאיר בהלכה דהא פד
נהירא לי שמעתתא כי כאשר ההלכה
מאירה לי, חמינא דיוקניה דאתער
קמאי אני רואה צורתו שמתעורר לפני,
וכחו מאיר לנו הבנת סודות התורה.

וסים רבי אבא דכריו ואמר זכאין
אינון צדיקיא בעלמא דין
ובעלמא דאתי אשריהם הצדיקים
בעולם הזה ובעולם הבא.

רשב"י: הסודות שגליתי האירו בשלמות האהבה

והיראה

גליא קמי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דמלין
אלין נהרין בלבאי באשלמותא דרחימותא ודחילו דקדשא
ברוך הוא.

מתוך מדבש

מאמר "רשב"י: הסודות שגליתי האירו בשלמות האהבה והיראה"
מפורש בו דבר העדות הנוראה של הרשב"י עצמו על ענין גילוי הסודות
שבתורה הק' שהאירו בלבו בבהירות בשלימות האהבה ויראת השי"ת
בלי שום פניה זרה.

(מקור המאמר צהר פרשת האזינו דף ר"ט ע"א צאד"ו, וצילאונו כרך טו עמ' תלח-תלט)

גליא קמי עתיקא קדישא סתימא אלין נהרין בלבאי כי הסודות
דכל סתימין גלוי לפגי עתיקא האלו שאני מגלה הם מאירים ובוררים
קדישא שהוא סתום מכל הסתומים, בלבי, באשלמותא דרחימותא
דהיגו אריך אנפין [בחינת הפתר ודחילו דקדשא בריך הוא
העליון] שעל ידו נחקנים פרצופי בשלמות אהבת ויראת ה' בלי שום
אבא ואמא, [חקמה ובינה] דמלין פניה זרה.

ר"ש התפלל כל ימיו שלא יפגע העולם בדין ח"ו
אסהדנא עלי, דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא דלא יערע
בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי, כמה דכתיב
אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה, כפום כל חד,
 (משלי ל כ)

מתוק מדבש

מאמר "ר"ש התפלל כל ימיו שלא יפגע העולם בדין ח"ו" מתבאר
 בו דבר עמידת ר"ש על המשמר בתפלה ובצער תמיד כדי להשתיק
 ולמתן את הדינים שלא ישרפו את העלם בחטא הנבראים, והמתיק את
 תוקף הדין שלא יפעול פעולותיו משך כל ימי חייו, ואח"כ הדבר תלוי
 במעשי וזכויות בני אדם איך להתנהג עמם, והכח של צדיקי הדורות
 להגן על בני דורם.

(מקור המאמר צוהר פרשת האזינו צאד"ו דף רנב ע"א, ונצי"אורינו כרך טו עמ' מסג)

אסהדנא עלי אני מעיד על עצמי,
דכל יומאי הוינא
מצטער על עלמא שכל ימי חיי
 הייתי מצטער על העולם והייתי מתפלל
עליו, דלא יערע בדינוי דצדק שלא
 יפגע בדיני המלכות אשר אי אפשר
 לעמד בהם, **ולא יוקיד עלמא**
בשלהובוי שלא ישרף את העולם
 בשלהבת אש הדינים, כי עקר בנן
 הנקבא הוא מהגבורות, **כמה דכתיב**
כמו שנאמר אכלה פרוש שרפה את
 העולם באש הדין, **ומחתה פיה** רצונו

לומר הצדיקה את עצמה "ואמרה לא
 פעלתי און", כי שורת הדין היא שנפש
 החוטאת היא תמות (יחזקאל יב ד), אבל
 רבי שמעון המתיק כל דיני המלכות
 ולא פעלה דינים בימי חייו. אבל מכאן
 ולהלאה אחר הסתלקותו, **כפום כל**
חד כפי מעשה וזכיות של כל אחד
 ואחד כך יתנהגו עמו, (אי נמי לזוט לומר,
 כפי שעור גדל הזכיות של כל צדיק וצדיק שיהיו
 גדוד, כך יהיה שעור גדל הדינים שיתעוררו
 בעולם, כדי שכל צדיק יוכל להמשיךם ולהגן על
 דורו, ר"מ).

בזכות דורו של ר"ש יתקנים העולם עד ביאת המשיח
השתא אית לי לגלגא מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא
לגלגא, אלא זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דייתי
מלכא משיחא.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה ולרבי אבא, קומו בקיומייכו,
קמו רבי אלעזר ורבי אבא, בכה רבי שמעון זמנא אחרא,

מתוק מדבש

מאמר "בזכות דורו של ר"ש יתקנים העולם עד ביאת המשיח"
בו מתגלה לפנינו ענין התעוררות הרחמים על ישראל ומיתוק הדינים,
על ידי גילוי סודות התורה הק' שגילה רשב"י, וכן דבר התאוננות ר"ש
על אורך משך הגלות והסבל שבו עד שיבא גואל הצדק וינקום נקמות
ישראל מאומות הקרשע שאז תקום השכינה הק' מעפר גלות וייתחד
שם השי"ת בכל העולם.

(מקור המאמר זוהר פרשת שמות דף ט ע"א גדילוג, וצנזאוריט כרך ה עמ' פג-פגא)

השתא עתה נעורר את מדת הרחמים
על ידי גילוי סודות, לכן אית
לי לגלגא מה דלא אתיהיב רשו
לבר נש אחרא לגלגא יש לי לגלות
עתה מה שלא נתן רשות לאדם אחר
לגלות, וגם לא היה ראוי לגלות סוד זה
אלא זכו דדרא דא יקיים עלמא
עד דייתי מלכא משיחא אלא הזכות
של דור הזה יקים את העולם עד שיבא
מלך המשיח, ולכך זכה דור זה שיתגלה
סוד זה.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר
בריה ולרבי אבא, קומו
בקיומייכו קומו וקומו על רגליכם
כדי לגלות לכם הסוד (ולא מבאר אם
הסוד שגלה רבי שמעון הוא הסוד
המבאר להלן, או איזה סוד אחר שלא
נגלה לנו), קמו רבי אלעזר ורבי
אבא, בכה רבי שמעון זמנא
אחרא בכה רבי שמעון פעם שנית
(אולי בכה שתי פעמים כנגד שתי
דמעות שמוריד הקדוש ברוך הוא),

אמר ווי מאן יקום במה דאמינא (נ"א דחמינא), גלותא יתמשך מאן יכיל למסבל [וכו'].

כד יגיח מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקדשא ברין הוא, במה דאת אמר (שמות טו ו') ימינך יהו"ה נאדרי בכח, כדן ואף את בריתי אברהם אַזכור, ולכתר והארץ אַזכור, דא ה' בתרא, בההוא זמנא כתיב (זכריה יד ט) והיה יהו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד.

מתוק מדבש

לישראל ולמקדש ועל שחללו תורתו, כדן אז יתקיים מה שכתוב ואף את בריתי אברהם אַזכור שהיא התעוררות מצד מדת החסד, ולכתר ואחר כך יתקיים מה שכתוב והארץ אַזכור, ומפרש דא ה' בתרא היא השכינה הנקראת ארץ, שהיא לא תקום מעפר שפלותה עד שיעשה הקדוש ברוך הוא נקמה באמות העולם, בההוא זמנא כתיב על זמן ההוא כתוב והיה יהו"ה למלך על כל הארץ ועיר אנפין יהיה למלך על המלכות, ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד בסוד יחוד העליון דקוב"ה ושכינתיה

אמר ווי מאן יקום במה דחמינא אמר אוי מי יוכל לעמוד ולסבול בכל הצרות ואריכות הגלות מה שאני רואה, דחמינא (ס"ג) גלותא יתמשך מאן יכיל למסבל כי אני רואה שהגלות תתמשך ומי יוכל לסבלה [וכו'].

כד יגיח מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקדשא ברין הוא כשיעשה מלך המשיח מלחמות בכל העולם בכח מינו דהיינו במדת חסדו של הקדוש ברוך הוא במה דאת אמר, ימינך יהו"ה נאדרי בכח, ומשיח יעשה נקמות באמות העולם על כל הרעה שעשו

רבי חייא השתטח על ציון הרשב"י

אשתטח רבי חייא בארעא ונשק לעפרא, ובכה ואמר עפרא עפרא כמה את קשי קדל, כמה את בחציפו, דכל מחמדי עינא יתבלון בך, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק, כמה את חציפא, בוצינא קדישא דהוה נהיר עלמא שליטא רברבא ממנא, דזכותיה מקיים עלמא [וכו'].

עפרא עפרא לא תתגאי, דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא,

מתוק מדבש

מאמר "רבי חייא השתטח על ציון הרשב"י" מצינו בו בבירור ענין ההשתטחות על ציון רשב"י שתלמידו רבי חייא מהחברייא קדישא השתטח ונשק שם את העפר הק' והכריו שהיה שליט וממונה בעליונים ובתחתונים וזכות תורתו מקיימת את העולם.

(מקור המאמר חסר פרשת נחשית דף ד ע"א, ונצי"אוריו כרך א עמ' מט-נ)

אשתטח רבי חייא בארעא השתטח והתפשט רבי חייא על הארץ על קברו של רבי שמעון, ונשק לעפרא ונשק את עפר קברו, ובכה ואמר, עפרא עפרא כמה את קשי קדל עפר עפר כמה קשה ערך את, כמה את בחציפו דכל מחמדי עינא יתבלון בך כמה את בחציפות שכל מחמדי העין נשתחים בך, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק את כל הצדיקים שהם עמודי העולם תאכל ותשחק, כמה את חציפא כמה את חצופה עד כדי כך כי

בוצינא קדישא דהוה נהיר עלמא המאור הקדוש שהוא רבי שמעון שבתורתו היה מקיים ומאיר את העולם עד שלא נראתה קשת בקמיו (וסר מדגש דף יט עמוד א), שליטא רברבא ממנא שהיה שליט וממנה בעליונים ותחתונים, דזכותיה מקיים עלמא שזכות תורתו מקיימת את העולם [וכו'].

עפרא עפרא לא תתגאי עפר עפר לא תתגאה, דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא שלא ימסרו בך עמודי העולם, ורצונו לומר הצדיקים

דהא רבי שמעון לא אתפלי בך.

הקב"ה וכל צדיקי אמת שמחים בהלולא דרשב"י

חמינא, דקדשא בריך הוא, וכל הני זכאי קשויט דהכא משתכחין,
כלהו מסתכמין על ידי, דהא חמינא דכלהו חדאן
בהאי הלולא דילי, וכלהו זמינין (דף רצא ע"ב) בההוא עלמא
בהילולא דילי, זכאה חולקי.

מתוק מדבש

הגדולים לא יהיו נמסרים בינך לבלה
אוחם, דהא רבי שמעון לא אתפלי
בך שהרי רבי שמעון לא נבלה בך, (דף קנז עמוד ג), שלא שלט בו רקבון.

מאמר "הקב"ה וכל צדיקי אמת שמחים בהלולא דרשב"י" בו
תיאר רשב"י עצמו טרם הסתלקותו שהקב"ה וכל צדיקי האמת נמצאו
אצלו אז בעת גילוי הסודות הק' והסכימו לכך, וראה שכולם שמחו
בשמחתו וכן גם יקחו חלק בשמחתו בעולם הבא.

(מקור המאמר זוהר פרשת האזינו נאד"ז דף נלא ע"א-ע"ב, וצנזאוריטו כך עו עמ' מנד-מנה)

חמינא דקדשא בריך הוא וכל
הני זכאי קשויט דהכא
משתכחין ראיתי שהקדוש ברוך הוא
וכל אלו צדיקי אמת שנמצאים כאן,
דהינינו כל נשמות הצדיקים, שבאו מן
הגן עדן לשמע סודות הללו, כללהו
מסתכמין על ידי כלם הם מסכימים
לדברי לגלותם, דהא חמינא דכלהו
חדאן בהאי הלולא דילי כי אני
רוצה שכלם שמחים בשמחה שלי,
ושמחתם בודאי ראיה להסכמתם, ואם
כן בודאי לא ימשך מזה שום נזק וענש,
וכלהו זמינין (דף רצא ע"ב) בההוא
עלמא בהילולא דילי וכל אלו
הנשמות שבאו כאן לשמחני, כמו כן
כלם מזמנים בעולם הבא לקחת חלק
בשמחתי, זכאה חולקי אשרי חלקי
שנתי לי לגלות סודות הללו.

השכינה נשקה לרבי שמעון כדי להמשיך לו רוח אלהי

בההוא זמנא דנפקו מלין אלין מפומוי דבוצינא קדישא, נחיתת
שכינתא ונשיקת ליה, וכל אנון מארי מתיבתא בריכו
ליה, ורעיא מהימנא בריף ליה ונשיק ליה.

מתוך מדבש

מאמר "השכינה נשקה לרבי שמעון כדי להמשיך לו רוח
אלהי" מובא בו דבר נורא על קדושת רשבי שבכלות דבוריו הק' ירדה
השכינה כביכול לנשק לו ובכך להמשיך עליו רוח אלהי הנדבק בו,
והנשמות שבישיבה של מעלה ברכו אותו לפי שמהיחוד העליון שגורם
המשיך להם ברכה, ואף הרעיא מהימנא ברכו ונשקו כעין השכינה.
(מקור המאמר נמקוץ וזכר מדש דף קכ ע"א, ונצילורינו כרך ד עמ' קעז-קעח)

בההוא זמנא דנפקו מלין אלין מפומוי קדישא
בצת ההיא פשיצאו אלו הדבורים
מפיו של מאור הקדוש רבי שמעון,
וגרם יחוד נורא למעלה, באו העליונים
להחזיק לו טובה, אז נחיתת
שכינתא ונשיקת ליה ירדה השכינה
ונשקה אותו כדי להמשיך לו בנשיקה
רוח אלהי הנדבק בה, וכל אנון

מארי מתיבתא בריכו ליה וכל
אותם הנשמות של בעלי הישיבה
ברכו אותו, לפי שמן היחוד העליון
שגורם המשיך להם ברכה, שנהנשמות
נהנות ממנה, ורעיא מהימנא בריף
ליה ונשיק ליה והרעיא מהימנא
שהוא מרובה לתפארת ברוך אותו
כעין הנשמות, וגם נשק אותו כעין
השכינה.

אליהו לרשב"י: כל דבריו חקוקים למעלה

אמר ליה אליהו, רבי, זכאה חולקך, דסתרינ דמארך נהירין קמך
בנהורא דשמשא, ובגין כך כל אינון מילין דפומך, בלהו
חקיקין לעלא, וחדינא דאנא שמענא לון מפומך, זכאה אנת בהאי
עלמא, וזכאה אנת בעלמא דאתי, מלה דא הוה תליא קמי מלכא
קדישא, דלא אתגלי לכל חייילין דלעלא, מאן איהו דגלי ליה בהאי
קרא השתא, אנת הוא, דזכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתוך מדבש

מאמר "אליהו לרשב"י: כל דבריו חקוקים למעלה" מבואר בו
מאמרו של אליהו הנביא לר"ש שהסתרים והסודות של קונך מאירים
לפניך כאור השמש וכל הדברים היוצאים מפיו חקוקים למעלה ושמחת
ששמעתיים מפיו אשריך בעוה"ז ובעוה"ב.
(מקור המאמר בזה מדש שיר השירים דף פז ע"ה, ונציאווינו כרך ג עמ' רמה)

אמר ליה אליהו לרבי שמעון רבי, זכאה חולקך דסתרינ דמארך
נהירין קמך בנהורא דשמשא אשרי חלקך שהסתרים והסודות של קונך
מאירים לפניך כאור השמש, ובגין כך כל אינון מילין דפומך בלהו
חקיקין לעלא ולכן כל אותם הדברים היוצאים מפיו חקוקים למעלה, וחדינא
דאנא שמענא לון מפומך ואני שמח שאני שמעתי אותם מפיו, זכאה
אנת בהאי עלמא אשריך בעולם הזה, זכאה אנת בעלמא דאתי
לכן אשריך בעולם הזה ובעולם הבא.

מלך המשיח בהיכלו של ר"ש

אֲדַהֲכִי שְׁמַע קָלָא דְאָמַר, פִּנּוֹן אֶתֶר פִּנּוֹן אֶתֶר, דְּהָא מְלָכָא
מְשִׁיחָא אֲתִי לְמַתִּיבְתָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּכָל צְדִיקָיָא
דְתַמָּן רִישֵׁי מַתִּיבְתָּא, וְאֲנֹן מַתִּיבְתִּי דְתַמָּן רְשִׁימִין אֲנֹן, וְכָל אֲנֹן
חֲבָרִין דִּי בְּכָל מַתִּיבְתָּא, סִלְקִין מִמַּתִּיבְתָּא דְהֶכָּא לְמַתִּיבְתָּא דְרַקִּיעָא,
וּמְשִׁיחָא אֲתִי בְּכָל אֲנֹן מַתִּיבְתִּי, וְחֲתִים אֲוִרִיתָא מְפֻמְיָהּ דְרַבָּנָן.

מתוק מדבש

מֵאמַר "מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּהִיכְלוֹ שֶׁל ר"ש" מתואר בו דבר ביאת
מלך המשיח בישיבתו העליונה של רבי שמעון, לפי שכל הצדיקים
שבהיכלו קודש הם ראשי ישיבות והמשיח מקבל הארה מאורם.
(מקור המאמר זוהר פרשת נחלשת דף ד ע"ב, וצנזאוריט כרך א עמ' נד-נו)

אֲדַהֲכִי שְׁמַע קָלָא דְאָמַר בְּתוֹךְ כּוֹף
עַד שְׁהִיָּה רַבִּי חֵיָּא שָׁם, שְׁמַע
קוֹל מְכַרְיוֹ וְאָמַר, פִּנּוֹן אֶתֶר פִּנּוֹן
אֶתֶר פִּנּוֹן מְקוֹם פִּנּוֹן מְקוֹם, דְּהָא מְלָכָא
מְשִׁיחָא אֲתִי לְמַתִּיבְתָּא דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן כִּי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּא לִישִׁיבְתוּ
שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּכָל צְדִיקָיָא
דְתַמָּן לְפִי שְׁכָל הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם שָׁם
בְּהִיכְלוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן רִישֵׁי מַתִּיבְתָּא
כֻּלָּם הֵם רְאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְלָכֵן כָּא מְשִׁיחַ
לְשֵׁם לְפִי וְאֲנֹן מַתִּיבְתִּי דְתַמָּן
רְשִׁימִין אֲנֹן שְׁאוֹתָן הַיְשִׁיבוֹת שֶׁהֵם
שָׁם עַל יַד יְשִׁיבְתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֵן
רְשׁוּמוֹת בְּשָׁם, כְּגוֹן יְשִׁיבַת מֹשֶׁה רַבְנוּ

וְיִשְׁיבַת אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וְכַדוּמָה, וְכָל אֲנֹן
חֲבָרִין דִּי בְּכָל מַתִּיבְתָּא וְכָל אוֹתָם
הַחֲבָרִים שֶׁבְּכָל יְשִׁיבָה, סִלְקִין
מִמַּתִּיבְתָּא דְהֶכָּא לְמַתִּיבְתָּא
דְרַקִּיעָא עוֹלָם מִהַיְשִׁיבָה שֶׁבְּכָאן
לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה וְלוֹמְדִים שָׁם הַעֲנִין
בְּקִצְרָה, וּכְשֶׁחֲזוּזִים מְפָרֵשׁ לָהֶם רֹאשׁ
הַיְשִׁיבָה בְּאַרְיִכוֹת מַה שְׁשִׁמְעוּ בְּקִצְצוֹר,
וּמְשִׁיחָא אֲתִי בְּכָל אֲנֹן מַתִּיבְתִּי
וּמְשִׁיחַ נִכְנָס וְכָא אוֹתָם הַיְשִׁיבוֹת,
וְחֲתִים אֲוִרִיתָא מְפֻמְיָהּ דְרַבָּנָן
וְחוֹתֵם אֶת הַתּוֹרָה מִפִּיהֶם שֶׁל הַחֲכָמִים,
וּרְצוֹנוֹ לֹאמַר מֵאשֶׁר וּמִקֵּים אֶת כָּל
חֻדוֹשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁאָמְרוּ בְּכָל הַיְשִׁיבוֹת.

ובההיא שעתא אתי משיח מתעטר מן ריחי (נ"א רישי) מתיבתי בעטרינ עלאין, בההיא שעתא קמו כל אנון חברייא, וקם רבי שמעון, והוה סליק נהוריה עד רום רקיע, אמר ליה רבי זפאָה אנה, דאורייתך סלקא בתלת מאה ושבעין נהורין, וכל נהורא ונהורא אתפרשת לשית מאה ותליסר טעמין, סלקין ואסתחין בנהרי אפרסמונא דכיא, וקדשא בריך הוא איהו חתים אורייתא ממתיבתך, וממתיבתא דחזקיה מלך יהודה, ומגו מתיבתא דאחיה השילוני.

מתוך מדבש

ספירות, שלש מאות כנגד שלש ראשונות, ושבעים כנגד שבע תחתונות, כי מאחר שעסק בסוד עשר ספירות אותם הסודות עולים למעלה למעלה, וכל נהורא ונהורא וכל אור ואור של כל ספירה וספירה, אתפרשת לשית מאה ותליסר טעמין מתפרש לתרי"ג טעמים, כי כל ספירה כלולה מתרי"ג מצות, (ס"ג מו"ל) דסלקין ואסתחין בנהרי אפרסמונא דכיא שעולים אלו התרי"ג טעמים, ומתרחצים ונטבילים בנהרות של שמן אפרסמון טהור, שהוא בחינת הבינה שממש שרש התורה והמצות, וקדשא בריך הוא איהו חתים אורייתא ממתיבתך והקדוש ברוך הוא מאשר ומקם את התורה שמישיבתך, וממתיבתא דחזקיה מלך יהודה ומשיבתו של חזקיהו מלך יהודה, ומגו מתיבתא

ובההיא שעתא אתי משיח מתעטר מן רישי מתיבתי בעטרינ עלאין ואז בא משיח לשיבתו של רבי שמעון, ושם מתעטר על ידי תורתם של ראשי השובות בעטרות נצלות וחשובות, והם סוד אור המאיר על ראשי הצדיקים, ומשיח מקבל הארה מאורם, בההיא שעתא קמו כל אנון חברייא באותה שעה קמו כל החברים לכבוד מלך המשיח, וגם וקם רבי שמעון, והוה סליק נהוריה עד רום רקיע ועלה אור המאיר על ראש רבי שמעון עד רום הרקיע, אמר ליה מלך המשיח לרבי שמעון רבי זפאָה אנה דאורייתך סלקא בתלת מאה ושבעין נהורין אשריך שאור תורתך עולה עד הפנים דארץ אנפין [בחינת הפתח], שיש בו שלש מאות ושבעים נהורין אי נמי, הם כנגד עשר

וְאֵינָא לָא אֶתְיֵנָא לְמַחְתָּם מִמְתִּיבְתָּךְ, אֲלֵא מֵאֲרִי דְגִדְפִין אֶתִּי הָכָא, דְּהָא יִדְעֵנָא דְלֵא יִיעוּל גּוֹ מְתִיבְתִּי אַחֲרִיתִי אֲלֵא בְּמִתִּיבְתָּךְ.

הַחֲבֵרִיאַ דְרֵשֵׁב"י זָכוֹ לְהַשְׂרֵאת הַשְּׂכִינָה לְפִי

שְׁחִיו בִּינִיהֶם בְּאַהֲבַת נֶפֶשׁ

כַּד אֶתּוֹ לִקְמִיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, חָמָא בְּאַנְפִּיָּהּוּ סִימָן, אָמַר עוֹלוֹ:

מתוך מדבש

וּלְאִשָּׁר וּלְקָנִים תּוֹרָתוֹ מִיִּשְׁכָּבוֹ, כִּי עַל
תּוֹרָתוֹ וְסוּדוֹתָיו, הִקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּעֶצְמוֹ חוֹתֵם וּמֵאִשָּׁר אוֹתָם, שֶׁהִיא מַעֲלָה
תְּהֵא, **אֵלָּא מֵאִרִי דְגִדְפִין אֵלָּא לְפִי**
שֶׁבַעל הַכְּנָפִים שֶׁהוּא מִלְאָךְ מִט״ט, אֲתִי
הֵכָא בֹא לִישִׁיבְתָךְ, לְכֵן בִּאתִי שְׁתוּדַעֲנִי
מֵה שְׁאָמַר לָךְ מִט״ט, **דְּהָא יִדְעָנָא**
דְּלֵא יִיעוּל גּוֹ מִתְכִּיתִי אַחֲרִיתִי
אֵלָּא בְּמִתְיָבְתָךְ, כִּי יִדְעִיתִי שְׁלֵא יִכְנֹס
מִט״ט בְּיִשְׁכָּבָה אַחֲרָת אֵלָּא בִּישִׁיבְתָךְ.

דְּאֶחֱיָה הַשִּׁילוֹנִי וְגַם הַתּוֹרָה
שֶׁמִּישִׁבְתּוֹ שֶׁל אֶחֱיָה הַשִּׁילוֹנִי, שֶׁשָׁשׁ לוֹ
יָחִס וְקָשֶׁר לרְבִי שְׁמַעוֹן בְּסוּד נִשְׁמָתוֹ,
יִכּוֹן אָמַר רְבִי שְׁמַעוֹן בְּעַת פְּטִירָתוֹ (וְיֵרָא
מִלָּקָן ג' דף עט עמוד ב) בְּרִירָא דּוֹקְטָא
אֲצֵל אֶחֱיָה הַשִּׁילוֹנִי.

וַאֲנִי לֹא אֶתִינָא לְמַחְתָּם מִמְּתִיבְתָּךְ
אֵלֹהִים דְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ שְׁמִשְׁבַּח
לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן שֶׁהוּא לֹא בֶּא לַחֲתוּם

מאמר "החבריא דרשב"י זכו להשראת השכינה לפי שחיו

בַּיְנֵיהֶם בְּאַהֲבַת נָפֶשׁ מובא בו גודל כוחם של החברייא קדישא דרשב"י, רוב אהבתו אליהם, אזהרתו הגדולה להתחזקות האהבה ביניהם, וגילוי רוח הקודש שראו במוחש ברכם המאור הקדוש.

(מקור המאמר בזהר פרשת כי תשא דף ק"ז ע"ב, וצביאורינו כרך ח עמ' קלח-קלט)

בפניהם שהם עוסקים בענין אהבתו של הקדוש ברוך הוא לישראל, אמר עולו בני קדישין עולו רחמימן דמלפא

כַּד אֶתָּו לְקַמִּיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן חֲמָא
בְּאַנְפִּיָּיהוּ סִימֵן כְּשָׁבָאוּ לִפְנֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן רָאָה בְּפָנֵיהֶם סִימֵן שֶׁהִכִּיר

בני קדישין, עולו רחמינ דמלפא, עולו רחמינ דילי, עולו רחמינ אלין באלין.

דאמר רבי אבא, כל אלין חבריא דלא רחמינ אלין לאלין, אסתלקו מעלמא עד לא מטא זמניהו, כל חבריא ביומוי דרבי שמעון רחימו דנפשא ורוחא הנה ביניהו, ובגין כך בדרא דרבי שמעון באתגלייא הנה.

דהנה אמר רבי שמעון, כל חבריא דלא רחמינ אלין לאלין, גרמין דלא ליהו בארע מישר, ועוד דעבדין פגימו בה, דהא אורייתא רחימו ואחיה וקשוט אית בה.

מתוך מדבש

שמעון רחימו דנפשא ורוחא הנה ביניהו כל החברים בנימו של רבי שמעון אהבת נפש ורוח היתה ביניהם, ובגין כך בדרא דרבי שמעון באתגלייא הנה לכן בדורו של רבי שמעון היה למוד סודות התורה בגלוי.

דהנה אמר רבי שמעון, כל חבריא דלא רחמינ אלין לאלין גרמין דלא ליהו בארע מישר שהיה רבי שמעון אומר כל החברים שאינם אוהבים אלו את אלו גורמים שלא ילכו בדרך הישר, לפי שעל ידי שאינם אוהבים אלו את אלו השכינה מסתלקת מהם, ואין להם סיוע מן השכינה ללכת בדרך הישר, ועוד דעבדין פגימו בה ועוד שעושים פגם בשכינה, דהא אורייתא

אמר בואו בנים קדושים של הקדוש ברוך הוא, בואו האהובים של מלך העליון, עולו רחמינ דילי בואו האהובים שלי, עולו רחמינ אלין באלין בואו האוהבים אלו את אלו.

והמפתיק את דברי רבי שמעון מוסיף לפרש מהו השעם שאמר רבי שמעון להם דברי חבה אלו, דאמר רבי אבא, כל אלין חבריא דלא רחמינ אלין לאלין כל אותם החברים שאינם אוהבים אלו את אלו, אסתלקו מעלמא עד לא מטא זמניהו מסתלקים מן העולם עד שלא מגיע זמנם, כתלמיד רבי עקיבא שנפטר לפני זמנם מפני שלא כבדו זה את זה כראוי, אבל כל חבריא ביומוי דרבי

אברהם רחים ליצחק, יצחק לאברהם, מתחבֵּקן דא בדא, יעקב תרנוויהו אחידן ביה ברחימו ובאחנה, יהבין רוחייהו דא בדא, חברייהא כההוא דוגמא אצטריכו, ולא למעבד פגִימו.

כיון דחמא סימן באנפִייהו, ואמר לון הכי, אמרו ליה, ודאי רוח נבואה שרא על בוצינא קדישא.

מתוק מדבש

דוגמא אצטריכו החברים העוסקים בתורה שבעל פה שהיא במלכות צריכים להיות כדוגמתם לאהוב אלו את אלו כדי לכלל את המדות של המלכות [השכינה] אלו באלו, **ולא למעבד פגִימו** ולא יעשו פגם בשכינה על ידי פרוד לבבות חס ושלום, עד כאן דברי המעתיק.

ועתה חזור המעתיק למעשה שהיה עם החברים ואמר **כיון דחמא סימן באנפִייהו** כיון שראו רבי שמעון סימן בפניהם שהם עוסקים באהבת הקדוש ברוך הוא וברחמינותו על ישראל, **ואמר לון הכי** ואמר להם כך "עולו בני קדישין עולו רחימין דמלכא וכו'" כנזכר לעיל, **אמרו ליה** החברים לרבי שמעון **ודאי רוח נבואה שרא על בוצינא קדישא** ודאי רוח הקדש שורה על המאור הקדוש שהכיר עלינו שעסקנו בענין אהבתו של הקדוש ברוך הוא לישראל.

רחימו ואחנה וקשוט אית בה כי התורה שבכתב [שהוא בחינת התפארת] יש בה אהבה מצד החסד, ואחנה מצד הגבורה, ואמת מצד התפארת.

כי הנה **אברהם רחים ליצחק, יצחק לאברהם, מתחבֵּקן דא בדא** אברהם שבחסד אהב את יצחק, יצחק שבגבורה אהב את אברהם, והיו מתחבקים זה בזה, כלומר שכל אחד נתן ממדתו להשני, **יעקב תרנוויהו אחידן ביה ברחימו ובאחנה** יעקב שבתפארת שניהם היו אוחדים בו באהבה מצד החסד ואחנה מצד הגבורה, כי כל אחד נתן לו ממדתו לכן היה כלול מחסד וגבורה, נמצא כי **יהבין רוחייהו דא בדא** נותנים את רוחם זה בזה בסוד התפארת המדות, לכן כמו שחסד גבורה תפארת שהם סוד תורה שבכתב כלולים זה בזה, כמו כן **חברייהא כההוא**

למוד הזהר יקרב את ביאת המשיח

כמה בני נשא לתתא תפרנסון מהאי (דף כד ע"א) **הבורא דילך,**
פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא
 כה י) **וקראתם דרור בארץ וגומר.**

מתוק מדבש

מאמר "למוד הזהר יקרב את ביאת המשיח" בו מובטח בעליל
 מאמרו של אליהו הנביא ז"ל לר"ש, שחיבורו דהיינו ספר הזהר הק' יהיה
 מזון ותיקון הנפש למי שילמד בו כאשר יתגלה בסוף ימי הגלות ועל ידי
 זה יבוא משיח צדקנו בשופר גדול לחירותינו בב"א.
 (מקור המאמר נתיקוני זהר מיקון ו דף כד ע"א, ונציאורינו כרך א עמ' שט)

כמה בני נשא לתתא תפרנסון **מהאי** (דף כד ע"א) **הבורא**
דילך הרבה בני ישראל למטה בעולם הזה תפרנסו מזה החבור שלך, ורצונו
 לומר שיהיה להם מזון ותיקון הנפש על ידי למוד בספר הזהר הקדוש, **פד**
יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף **יומיא** כשיתגלה למטה בעולם הזה
 בדור האחרון בסוף הימים קרוב לביאת
 המשיח, ובגיניה ובשביל למוד הזהר
 הקדוש יתקנים מה שכתוב **וקראתם**
דרור בארץ "לכל ישביה", פרושו
 שייבא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול
 לחרותנו במהרה בימינו אמן.

בַּעַת חֲבוּר הַזֶּהר הָטָה הַקב"ה אֶת הַשָּׁמַיִם כְּמוֹ בְּמַעֲמַד הַר סִינִי

בְּחִבּוּרָא דָּא, וּבְמִאֲרִיָּה דִּיהָאֵי חֲבוּרָא, דְּבִיָּה קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא
הָטָה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם, כְּגִוּוֹנָא דְסִינִי.

מִתּוֹק מִדְּבָשׁ

מֵאֲמַר "בַּעַת חֲבוּר הַזֶּהר הָטָה הַקב"ה אֶת הַשָּׁמַיִם כְּמוֹ בְּמַעֲמַד
הַר סִינִי" מְפֹרֵשׁ יוֹצֵא בּו הַתִּיאֹר הַנּוֹרָא עַל קְדוּשַׁת סֵפֶר הַזֶּהר
שֶׁהַמִּלְאכִים וְהַנִּשְׁמוֹת הִקְיָו לְעוֹלָם לְהַשְׁתַּתֵּף בְּחִיבּוּרָו שֶׁנִּגְנִינוּ הֵיחָד
לְתַת מְרֻגּוּעַ לְהַשְׁכִּינָה הִקְיָו בְּגִלּוּתָא וּבִכְחַז זֶה וְכֵן בִּכְחַר הַרְעִיָּא מִדִּימָנָא
נִשְׁמַת מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה הָטָה הַקב"ה אֶת הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם כְּעַת חֲבוּר
הַזֶּהר כְּמוֹ בְּמַעֲמַד הַר סִינִי.

(מקור סמאלר נמיקוני זכר מדש דף ק"ז ע"א, ונמלוינו כרך ד עמ' פד-פה)

בְּחִבּוּרָא דָּא הַנִּשְׁמוֹת וְהַמִּלְאכִים
יֹרְדִים לְהַשְׁתַּתֵּף בְּחִבּוּרָא זֶה
שֶׁל הַזֶּהר, שְׁכָל עֲנָן חֲבוּרָו הֵיכָל בְּשָׁבִיל
הַגִּלּוּת לְתַת מְרֻגּוּעַ לְהַשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה
וְלִנְשָׁמוֹת וְלַמִּלְאכִים עַל יְדֵי הַיַּחֲדוּד
שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּחִבּוּרָו, וְדָאֵי רָאוּי שִׁיתְקַבְּצוּ
אֵלָיו לְהַרְגִּיעַ בְּסוּד הַיַּחֲדוּד, וְעוֹד
וּבְמִאֲרִיָּה דִּיהָאֵי חֲבוּרָא יֵשׁ לָהֶם
מְרֻגּוּעַ עַל יְדֵי הַשְׁתַּתְּפוּתָם עִם בְּעַל
הַחֲבוּר הַזֶּה שֶׁהוּא נִשְׁמַת מִשָּׁה רַעֲיָא
מִהִמָּנָא, כִּי הוּא מְאִיר בְּשָׁשִׁים רְבּוּא
נִשְׁמוֹת שֶׁהֵם נִיצוֹצוֹת הַמִּתְפַּשְּׁטִים מִמֶּנּוּ,
לְכֵן לֹא נִמְצָא הַמִּשְׁכַּת שְׁפַע אֹר הַתּוֹרָה
אֶלָּא מִמֶּנּוּ, וְכָל סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵיוּ
הַנִּשְׁמוֹת מְחַדָּשׁוֹת בְּחִבּוּרָא זֶה הַכֹּל הֵיכָל
בְּכַח מִשָּׁה רַבִּינוּ, דְּבִיָּה כִּי בְּכַח חֲבוּר
הַזֶּהר, וּבְכַח נִשְׁמַת מִשָּׁה רַבִּינוּ, קְדִישָׁא
בְּרִיף הוּא הָטָה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי
הַשָּׁמַיִם הָטָה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת
הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם בְּשַׁעַת חֲבוּר
הַזֶּהר, כְּגִוּוֹנָא דְסִינִי כְּעֵין שְׁעֶשֶׂה בְּהַר
סִינִי, כִּי מְקוֹם יְשִׁיבַת רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְהַחֲבָרִים הֵיכָל דּוֹמָה לְמְקוֹם הַר סִינִי,
כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים הֵיוּ מְלָכִים

וְאִיהוּ נָחִית עֲלֶיהָ לְאַקְמָא שְׂכִינְתִּיהָ בְּשִׁתִּין רַבּוּא דְּמִלְאָכִין,
וּבְכָל נִשְׁמָתִין דְּאַתְבָּרִיא, וְעֵתִידִין לְמַבְרִי.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

שְׂכִינְתִּיהָ בְּשִׁתִּין רַבּוּא דְּמִלְאָכִין
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא סוּד הַתְּפָאֶרֶת
יָרַד עַל יְדֵי נִשְׁמַת מִשָּׁה עִם שְׁשִׁים
רַבּוּא מִלְאָכִים, כְּדֵי לְהַקִּים אֶת
הַשְּׂכִינָה מְגֻלּוּתָהּ, וּבְכָל נִשְׁמָתִין
דְּאַתְבָּרִיא וְעֵתִידִין לְמַבְרִי וְגַם
יָרַד יָחַד עִם כָּל הַנִּשְׁמּוֹת שְׁנִבְרָאוּ
וְהֵם הָיוּ נִמְצָאִים שָׁם בַּחַיִּים, כְּרַבִּי
שִׁמְעוֹן וַחֲבֵרָיו, וְגַם עִם כָּל הַנִּשְׁמּוֹת
שֶׁעֲתִידִים לְהִבְרָאוֹת.

בְּאֵשׁ עַד שְׁרוּחָנִיּוֹת הָעֲלִיּוֹן הָיָה מִתְנוּצֵץ
עֲלֵיהֶם, וְכָל מְצִיאוֹת הָעֲלִיּוֹן הָיָה שָׁם
עִמָּהֶם מִהַנִּשְׁמּוֹת וְעַד הַמִּלְאָכִים וּמִלְכָּם
בְּרֹאשָׁם, וּבְעֶרְךָ סִינֵי לְכָל הָעוֹלָם, הָיָה
הַמָּקוֹם מְיֻחָד לָהֶם בֵּין אֵילָנֵי הַשָּׁדָה,
וְעִנֵּן הָטָה שָׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם, הָיִינוּ
סוּד הַתְּפָשָׁטוֹת הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה
וְהַמְרַבֵּבָה וּמִלְאָכֶיהָ אֲלֵיהֶם.

וְאִיהוּ נָחִית עֲלֶיהָ לְאַקְמָא

רִשְׁבִּי מִגֵּן עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת

בּוֹצִינָא קְדִישָׁא הַמְּאֹר הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא רַבִּי שִׁמְעוֹן,
דְּנִהִיר חֻכְמָתִיהָ בְּכָל דְּרִין דִּהְיוּ אַבְתְּרִיָּה שְׁזֻכוֹת
תּוֹרָתוֹ מְאִירָה בְּכָל הַדּוֹרוֹת שֶׁהָיוּ אַחֲרָיו, וְדַאי שֶׁמִּגֵּן

עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת

(זהר פרשת פנחס דף ר"ט ע"א)

סדרי לימוד מיוחדים ל"ג בעומר

איתא בפסיקתא רבתי (פי"ב): "אם היה עובר בין הקברות והיה יודע שצדיק קבור שם, צריך להזכירו במעשיו". וכתב על זה בהגהות הרד"ל (שם): "מכאן נראה שנהגו בארץ ישראל תובב"א לקרות על קברי צדיקים פסוקים ומאמרים מענינו של צדיק הקבור שם".

לימוד זה מענינו של הצדיק, נהגו לעשות על כל קברי הצדיקים בארץ ישראל, ובפרט על קבר רשב"י ביום שמחתו. ולא רק הבאים למירון נהגו ללמוד תורתו ביום זה, אלא אף הנמצאים בריחוק מקום. כמו שהעיד בעל ספר **חמדת ימים** (בסוד העומר ליל ל"ג): ונוהגים לקבוע בליל זה [ל"ג לעומר] לימוד ברזין דחכמתא דילה ובאדרא זוטא, וששים ושמחים בהילולא דיליה. אשרי אנוש יעשה זאת".

וכתב מהר"ח פאלאג'י בספרו **מועד לכל חי** (ס"ז אותיות ז-ח): "ל"ג לעומר בכל תפוצות ישראל עושים הלולא רבה על הקדוש התנא האלקי רשב"י זיע"א ... אשרי שיאחז בספר שבחי רשב"י או בספר הלולא רבה להגות לילו ויומו. וצדיק יבחן התלהבות גדול בנפשו בקריאתו. ומה טוב אם יוסיף לקרות במאמרים אשר אסף וקיבץ בספר **קמח סולת** (למהר"י עלי - שאלוניקי תקנ"ח - על הלכות ומנהגי השנה, בפרק דינים השייכים לל"ג בעומר) שהביא דברי חכם קדמון מענין הלימוד בל"ג בעומר, ורשימת מאמרי זהר שכתב ללומדם ביום הגדול הזה כאשר יעוין שם. וגם התלמידי חכמים ינהגו לקרות באיזה מאמרים מה **"ספרי"** בזה היום, מאחר שסתם **ספרי** הוא רבי שמעון בר יוחאי (סנהדרין פו.).

רבי שמעון לכל!

עם הפירוש הנפלא
'מתוק מדבש'!

23 מדעים
מפוארים
3 פדומים

הזוהר
הקדוש
עם פירוש
מתוק
מדבש

'מתוק מדבש' פותח את אור הזוהר הקדוש
לכל אחד מישראל, באופן שווה לכל נפש!

הבא את בדעת דשב"י אליך הביתה!

הפירוש
הנפלא
שנתקבל
בסגור
רפואות
ישראל

עכשיו זה בהישג ידך <
תנאים מיוחדים לדגל ל"ג בעומר

1800.350.330

התקשר למוקד
ההילולא המתוגבר